

това бѣ денемъ, а не при мъждивата свѣтлина на трептещитѣ звезди, — човѣкъ би видѣлъ, че тази бѣла маса отпредъ има муцуна, че муцуната свършва съ носъ и че, освенъ носъ и устни, има и две малки свирепи очи съ черни клепачи.

Отвреме навреме муцуната се подигаше, широко разтваряше ноздри, поемаше въздухъ и внимателно се вслушваше въ околната мъртва тишина. Това е полярна мечка, старъ мжжкаръ, крайно неспокоенъ и хищенъ, и затова не прекарваше зимата въ сънъ.

Нѣвде отдалечъ, откъмъ морето, се чу тихъ звукъ, както когато пука ледъ, а следъ това се чу звънъ отъ падащи кжсове.

Бѣлата мечка разбира значението на този звукъ. Нѣщо повече, тя го очакваше. Тюленъ изподъ леда разбива отдушникъ, за да подиша чистъ въздухъ. Отдушници имаше на много мѣста по замръзналото море.

Съ голѣми, но крайно тихи крачки, трѣгна мечката по посока на звука. Ненадейно тя се сниши и като че ли изчезна, — запълзѣ предпазливо и дебнишкомъ къмъ отдушника. Движенията ѝ бѣха тѣй бавни и незабележими и цѣлата ѝ фигура тѣй се нагаждаше къмъ грапавинитѣ на ледената повърхностъ, че който би я загубилъ ненадейно отъ очи, — трудно би могълъ отново да я открие.

Тя пълзѣше и се приближаваше. Най-после спрѣ. Обтегна се неподвижно и сложи муцуната си на самия край на ледената грамада. Отъ тукъ тя можеше да наблюдава тъмнитѣ очертания на тюленитѣ, които понѣкога излизаха да полежатъ нѣкоко минути на леда. Следъ всѣки нѣколко секунди единъ отъ тѣхъ хлѣтваше обратно въ